

SOREN
SVEISTRUP

ÖLÜMCÜL
OYUN

—
Polisiye
Gerilim
—

KESTANE
ADAM'IN
ÇOKSATAN
YAZARINDAN

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTABI

Kestane Adam

ÖLÜMCÜL OYUN

Orijinal adı: Tælle til en, tælle til to

© Søren Sveistrup 2024

Yazan: Søren Sveistrup

İngilizceden çeviren: Elif Sema Mutlu

Yayıma hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Politikens Forlag JP/Politikens Hus A/S ve Anatolialit Ajans aracılığıyla yayımlanmıştır.

1. baskı / Temmuz 2026 / ISBN 978-625-8593-59-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ölümçül Oyun

Soren Svestrup

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Elif Sema Mutlu

 Doğan
Kitap

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Aileme...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Mayıs 1992

Otobüs güneşli köy yolundan tozlu çakıllı yola henüz girmişti. Yol ormanın içinden kıvrılarak geçse de ağaçların gölgesinde araba sürmek bile serinlik hissi veriyordu.

Güneş yeşil yaprakların arasından süzülürken, orman zemininde parlak noktalar beliriyor, böcekler zerreciklerle dolu ışıktaki sürüler halinde hareket ediyor, küçük kuşlar ağaç tepelerinde kâh çiftleşecek eş kâh yuva yapacak dal ararken sabırsızlıkla uçuşup duruyorlardı. Aylardan henüz Mayıs, saat sabah onu biraz geçiyor olsa da yirmi beş yaşındaki biyoloji öğretmeni Bjarke Venø, bugünün bir yaz günü kadar sıcak olacağını ayırdındaydı. Yetimhanenin önceki gezilerinin çoğunda olduğu gibi, otobüsü kullanan orta yaşlı meslektaşısı Ann-Louise'e memnuniyetle bakıyordu. Deneysel kadın, bir yandan öğrencilerin şarkısına mırıltıyla eşlik ederken bir yandan da engebeli yolda ustalıklarla kullanıyordu otobüsü.

Kırmızı balık gölde, kıvrıla kıvrıla yüziyor...

Şarkı çocukların kahkahalarıyla kesintiye uğrarken Bjarke, otobüsün büyük dikiz aynasından seçebildiği mutlu yüzlere tebessümle bakıyordu. Ardından bakışlarını pencereden dışarıya kaydırmadan edemedi. Tabiat gerçekten de en güzel halini sergiliyordu, başını nereye çevirse bir bahar gününün coşkusu hâkimdi, özellikle de kuşlarda.

Takvimler Mayıs'ı gösterdiğinde üreme mevsimi fiilen başlar: Kuşlar çiftleşir, yuva yapar ve yumurtlar. Bjarke, çocukluğunda Batı Jutland'ın bataklıklarında keşif yaparken edindiği harika deneyimin bir benzerini çocuklara yaşatabilmeyi ümit ediyordu. İçini

kıvr kıvr eden bu sabırsız heyecan, özellikle de arkasında sıralar halinde oturan çocukların katlanmak zorunda oldukları zorluklar düşünüldüğünde, çıktıkları bu gezinin önemli olduğunu söylüyordu ona – neredeyse üç ay önce Aggersminde Yetimhanesi'nde geçici bir işe başvuruda bulunmasının nedeni de buydu zaten. Öğretmenlik eğitimini henüz tamamlamıştı, yetimhanenin, eski binaya bitişik, daimi öğretmen kadrosuna ve uygun sınıflara sahip kendine ait bir okulu da olduğunu gözünden kaçırmış olsa da, iş ilanını görür görmez başvurusunu yapmıştı. Birkaç hafta sonra heyecanlı ve gergin bir şekilde Jyllinge'ye gelerek okul müdürüyle görüşmüştü. Okulu gezdirdikten sonra işe alındığını söylediklerinde, zihninden geçip duran fikirlerin hepsini hayata geçirmek için sabırsızlanmadan edememişti.

Bjarke, tam da planladıkları gibi geziye çıkabildikleri için keyfi yerinde, çocuklara farklı kuş türlerini anlatmak için hazırlık yapmak üzere küçük defterindeki notları gözden geçirdi. Gezinin iptal edileceği aklının köşesinden bile geçmemişti aslında. İşin içinde bir iş olduğunu hissettiyse de o sabah müdürün odasına çağrıldığında şaşırılmıştı. Müdür, planlanan gezinin, ne denli "güvenli" olacağını sorgulayan endişeli akrabalarından bazı sorular geldiğinden bahsetmişti ona.

Güvenilir bir yatılı yetimhane olarak Aggersminde bu endişeleri ciddiye almak zorundaydı. Bjarke ilk başta müdürün ne demek istediğini tam olarak anlayamadıysa da durumu neden sonra kavramıştı. Yaklaşık bir haftadır, Güneybatı Sjælland'daki küçük bir köyün eteklerindeki doğal bir oyun alanından iz bırakmaksızın kaybolan dokuz yaşındaki Daniel Stryger Hansen hakkında boy boy haberler yer alıyordu medyada. Polis, ordu ve çok sayıda gönüllü, bölgeyi didik didik tararken, çocuğun çilli yüzünün fotoğrafı haber bültenlerinde ve ulusal gazetelerin sayfalarında tekrar tekrar gösteriliyordu. Fotoğrafın yanında bir de açıklamaya yer verilmişti: kısa, kızıl saçlı, çilli, ince yapılı, yaklaşık 120 santimetre boyunda, mavi Adidas şort, mavi tişört, kırmızı yelek ve beyaz spor ayakkabı giyiyor. Bir de Salomon markalı mavi beyaz bir okul çantasının fotoğrafı yer alıyordu. Çocuğun perişan hal-

deki anne babası halktan yardım istemiş, ne var ki şu ana kadar tüm çabalar sonuçsuz kalmıştı. Polis, bir suç işlendiğine dair ciddi şüphelerini paylaşırken, medya olayın çözülmemiş diğer vakalarla bağlantısı hakkında spekülasyonlarda bulunmuş, ancak dedektifler bu konuda daha fazla konuşmaktan kaçınmıştı. Herkes gibi Bjarke de haberlerden etkilenmiş, küçük çocuk ve sevdikleri için üzülmüştü, ancak bu olayın dördüncü sınıftaki çocukların ailelerini endişelendireceği hiç mi hiç aklına gelmemişti. Nihayetinde, Daniel Stryger Hansen'in şüpheli akıbetiyle ilgili olaylar yüz kilometreden fazla uzakta meydana gelmişti.

Neyse ki okul müdürünün kanaati, bunun Bjarke'nin öğrencileri geziye götürmesine engel teşkil etmediği yönündeydi. Ne var ki, önemli bir değişiklik vardı: Gezi, Bjarke'nin başlangıçta seçtiği kuş cenneti yerine, yakındaki Gundsømagle gölüne yapılacaktı. Gundsømagle gölü yetimhaneye daha yakındı, zaten çocuklar önceden birkaç kez bu bölgeye şenlik ateşi yakma ve saklambaç oynama gibi etkinlikler için götürüldüklerinden herkes kendini güvende hissedecekti. Bjarke, kuş cennetine yapılacak gezi için epey zaman ayırıp detaylı bir hazırlık yaptığından müdürün odasında hem gergin hem de tedirgin bir şekilde dikilip durmuştu. Ancak, daha sonra göl çevresindeki bölgenin kuş türlerini araştırdığında, hayalini kurduğu deneyimi öğrencilerine halen yaşatabilme imkânı olduğunu fark etmişti. Geçici görevine başladığından bu yana geçen aylarda, geziyi bir teşvik unsuru olarak kullanarak çocukların Danimarka'nın göl ve bataklıklarında bulunan kuş türlerine ilgi duymalarını sağlamaya çalışmıştı, bunda da başarılı olduğu için ayrıca gurur duyuyordu, zira bu gezi çocukların keyiflerini yerine getirmişe benziyordu.

Kırmızı balık dinle, sakın yemi yeme...

Bjarke, çocukların gürültü patırtısı ve Yugoslavya'da yaşanan etnik temizlikle ilgili son haberleri yüksek sesle duyuran radyonun sesini bastırmaya çalışarak "Yaklaştık mı bari?" diye sordu. Soruyu Ann-Louise'e bir daha sorma niyetindeydi ki otobüs tam o esnada ormandan çıktı ve manzara gözlerinin önüne seriliverdi. Ormandan göle doğru dört bir yana uzanan, sazlıklarla kaplı uçsuz bucaksız arazi karşısında heyecanlandı.

Yarım saat sonra güneş gökyüzünde yükselmişti ve Bjarke, peşinde çocuklarla sazlıkların arasından ağır ağır ilerlerken rutubetten kan ter içinde kalmıştı. Dört bir yanı iki metre yüksekliğindeki sazlıklarla çevrili sığ bataklık suyunda kıyı boyunca bata çıka azimle ilerliyorlardı, Bjarke, saz bülbülü hakkında elinden geldiğince merak uyandırıcı olmak için çabalasa da çocukların ilgisinin azaldığının farkına varmadan edemedi. Çocuklar, ayaklarında lastik çizmeler, ellerinde kova ve ağlar, sumrulardan, baştankaralardan ve martılardan tüy ve yumurta kabukları topluyorlardı. Yol boyunca ölü kurbağalar, mucizevi taşlar ve Bjarke'nin yanında getirdiği çakı ile nasıl açılabileceğini gösterdiği tatlı su midyelerine de rastladıkları oluyordu. Ancak çocukların sabırları tükenmek üzereydi, üstelik Bjarke'nin yaptığı programa göre mola vaktine daha çok vardı. Bjarke, aranıp durduğu şeyin neden sonra gözüne ilişmesiyle heyecanla işaret etti. "Şuna bakın! Hadi gelin de saz bülbülünün yuvasını görün."

Çocuklar, özellikle de kızlar, yere çömelmiş duran Bjarke'nin etrafını sardılar. Birkaç metre ötede, sazlıkların arasında, neredeyse tamamlanmış durumdaki yuvayı gerçekten de seçebiliyorlardı. Yuva oldukça sıradandı, ama Bjarke'ye önceden hazırladığı mini dersini vermek için mükemmel bir fırsat sunuyordu.

"Yuva, erkek ve dişinin birbirlerini seçip çiftleştiklerinin işaretidir. Batıl inançlara göre bu olay Sevgililer Günü'nde gerçekleşir. Yuva yapımı tamamlandığında dişi yumurtalarını bırakır, yumurtalar çatladığında da, ebeveynler yavruları büyüyüp uçmayı öğrenene kadar onların bakımıyla ilgilenirler."

Kızlar, iki saz bülbülünün yuvalarının etrafında telaşla uçmalarını izlerken, çocuklardan bazıları hayranlık dolu sesler çıkarıyorlardı. Tebessüm etmekten kendini alamayan Bjarke arka planda sızlanıp duran erkek çocukları neredeyse görmezden gelmeyi becerdi.

"Acıktım ben."

"Ne zaman saklambaç oynayacağız?"

"Aaa, o da neyin nesi?"

Bjarke, koro halinde yükselen homurtuları bir şeylerin kesmesinden rahatlayarak arkasına döndü. Gözlerini dikmiş yakındaki sazlıkların arasında bir şeylere bakan -Bjarke'nin adının Emil ol-

duğunu hatırladığı- çocuk, yüzünde bir tiksinti ifadesi, öylece duruyordu. Çocuklar onun yanına koştururken, Bjarke de çakısını dikkatlice sırt çantasına yerleştirip çantayı yere bıraktıktan sonra göz atmak üzere yanlarına gitti.

Yanlarına vardığında, Emil'in titreyen parmağının başka bir kuş yuvasının asılı olduğu sık sazlıkların arasını işaret ettiğini fark etti. Küçük bir yuvaydı bu ve darmadağın bir haldeydi, dikkatsiz bir gözün neredeyse fark edemeyeceği kadar kıyıda köşede kalmıştı. Yuvanın içindeki büyük kırmızı yavru kuş kör ve tüsüzdü, daha ziyade bir cenini andırıyordu. Ama hareket ediyordu. Çıkıntılı gözleri gözkapaklarının arkasında yukarı aşağı dönüyor, kemikli sırtını yuvanın iç kısmına yaslamış bir halde kaydırıyor, yumurtanın birini yuvanın kenarına itiyordu yavaşça. İç içe geçmiş dalları sivri pençeleriyle kavramış, kenara doğru temkinli bir şekilde ilerliyor, ince pembe bacakları yumurtayı itme çabasıyla titriyordu.

“Ne ki bu?” diye sordu meraklı çocuk ordusu.

Bjarke afallayıp kalmıştı, burada böyle bir manzara görmeyi beklemiyordu.

“Bu da bir saz bülbülü yuvası, ama bir guguk kuşunun ziyaretine uğramış, ki bu da iyi bir şey değil, gördüğünüz üzere” diye alçak sesle açıklarken, çocukların mesafeyi korumalarına özen gösteriyordu.

“Yumurtayı neden dışarı itiyor?”

“Bu onların doğasında var” dedi Bjarke. “Guguk kuşları diğer kuşlara benzemez. Çiftler halinde yaşamazlar; bunun yerine farklı eşlerle çiftleşirler ve dişi guguk kuşu, yumurtalarını diğer kuşların yuvalarına bırakır, böylelikle onlarla kendisi ilgilenmek zorunda kalmaz. Guguk kuşu yavrusu yumurtadan çıktığında, yuva kendisine kalsın diye diğer yumurtaları ve yavruları yuvadan dışarı itmeye başlar.”

Yavru guguk kuşu yuvanın kenarına ulaşmış ve henüz yumurtadan çıkmamış rakibini var gücüyle kenardan aşağı yuvarlamayı başarmıştı. Küçük, hafif yumurta neredeyse havada süzülerek, başka bir saz bülbülünün cansız bedeninin yüzüğü yuvanın altındaki durgun suya, sazlıkların arasına düşürmüştü.

Kalabalığın arasından kuşkucu bir ses, “Diğer herkesi dışarı itip ölmelerine mi neden oluyor?” diye sorarken, kızlardan birkaçı yüzlerini buruşturmuştu.

“Onların doğası böyle. Sonra büyüüp güzelleşir ve yaz boyu ‘guguk, guguk’ diye öter, bu da bizim hoşumuza gider.”

Kızlardan biri, yuvayı bulan çocuğu işaret ederek, “Emil tam bir guguk kuşu yavrusu” diye alay etti.

Emil, Mia adındaki o kızı parmağıyla göstererek “Hayır, asıl guguk kuşu yavrusu sensin!” diye alelacele karşılık verse de çocuklardan birkaçı çoktan ona gülmeye başlamıştı bile. Bjarke daha bir şey söylemeye fırsat bulamamıştı ki Ann-Louise sazlıkların arasından belirdi.

“Pekâlâ, çocuklar! Sırt çantalarınızı çıkartıp saklambaç oynarken burada bırakın. Sonrasında yemek yiyeceğiz. Emil, ilk *ebe* sensin.”

“*Ebe* olmak istemiyorum.”

“*Ebe* sensin. Hadi bakalım, çantalarınızı buraya bırakın!” Ann-Louise talimatları kararlı bir şekilde peş peşe sıralıyor, kimseyi tereddütte bırakmıyordu. Filelerinizi üst üste şuraya bırakıp başlayın.”

Çocukların hepsi Ann-Louise’in söylediklerini yapıp sırt çantalarını Bjarke’nin çantasının durduğu kıyıya yakın çimenlik alana bıraktılar. Bjarke, Ann-Louise’in kararlı tavrından öğrenecek çok şeyi olduğunun farkına bir kez daha varmıştı. Emil bir an için tereddütte kalsa da, sonrasında sırtını onlara dönüp yüksek sesle saymaya koyuldu.

“Say bire, sonra da ikiye. Tavuğun ne çorabı olur ne de ayak kabısı. Say üçe, istersen de dörde. Sıkıştırırsan tavuğu omlet olur yumurtası.”

Çocuklar heyecanla çığlık atıp ellerindeki son fileleri ve kovaları bırakarak sazlıklara doğru koşturmaya başladılar. Ann-Louise üst üste konulmuş kovaları alıp yürüyüş yoluna döndü.

“Kalıp onlara göz kulak olmam gerekir mi?” diye sordu Bjarke.

“Hayır, başlarının çaresine bakarlar. Ne kadar uzağa gitmelerine izinleri olduğunu biliyorlar zaten.”

Bjarke içi rahatlamış bir şekilde başını salladı. Bir mola verse fena olmazdı. Ne var ki, daha sonra, o anda kıyı yakınlarında bir motor sesi duyup duymadığı sorulacak ama hatırlamayacaktı. Bjarke'nin hatırlayacağı tek şey, alnındaki teri silip kolunun altında bir yığın fileyle meslektaşının peşinden giderken Emil'in tekerlemesini söylemeye devam ettiği olacaktı.

“Beşe kadar say, hatta altıya. Eğer cüce bir cinsen, olsun çocuklarının anası bir cadı karısı.”

Emil saymayı bitirince, dönüp etrafına bakındı. Ortalıkta kimsecikler görünmüyordu, yine de kıyıda ki sazlıkların arasında hızla ilerleyerek, daha az evvel kıkırdama ve fısıltı sesleri duyduğu yere doğru, sola yöneldi. Birkaç adım sonra, ilk üç kızı bulunca “Sizi buldum!” diye bağırdı, hızla ilerlemeye devam edip uzun sazlıkların arasından zorlukla geçerek bu sefer göle yöneldi.

“Gu-guuk desenize!”

Sınıf arkadaşlarının sazlıkların arasında “gu-guuk!” diye seslenmesi üzerine Emil sesleri takip ederek yön değiştirdi. Birkaçını birden gördü. “Sizi buldum! Sizi buldum!” diye bağırdı, ardından da bir diğeri çarptı gözüne: “Seni buldum!” Çocukların bazıları sinirlenip moralleri bozuk bir halde kıyıya doğru koşarken Emil sevinmekle vakit kaybetmeksizin bakınmaya devam etti. Az evvel kendisine yavru guguk kuşu denmesinden dolayı hâlâ keyifsizdi. Mia'nın neden böyle dediğine anlam veremiyordu, ama guguk kuşunun sadece kendini düşünen aptal bir yaratık olduğunun gayet farkındaydı ve ona benzetilmek canını sıkıyordu. Emil bunu düşündükçe, kalanları bulup oyunu kazanmak daha da önemli hale geliyordu.

Sesinin son perdesinde “‘Gu-guuk’ desenize!” diye seslendi bir kez daha, ardından cevapların geldiği yöne doğru koştu. Kollarını sağa sola savurup sazlıkların sert gövdelerini kenara iterken sınıf arkadaşlarından çok daha fazlasını bir çırpıda buluverdi, çocuklar omuzları çökkün, sobeleme noktasına dönmeye koyuldular. İyi bir lider olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu düşünerek “‘Gu-guuk’ deyin!” diye emrediyordu. Kimleri bulması gerektiğini anlamak için kısa bir süreliğine durdu. Anders, Ole ve

Mia'yı bulamadığı kesindi ama ona 'gu-guuk' diye karşılık veren kimse de yoktu artık. Ortalık sessizdi, duyabildiği tek şey ayağın-daki çizmelerin çamurlu suda çıkardığı ses ve giysilerine çarpan sazlıkların hışırtısıydı. Oyunu kazanmayı kafasına koyarak biraz daha yavaş ilerlemeye başladıysa da, arazinin epey bir kısmını geçtikten –neredeyse gitmelerine izin verilmeyen gölün yakınına– geldikten sonra durmayı akıl etti. Burada bir esinti vardı; sazlıklar etrafında sallanıp duruyor ama Emil sınıf arkadaşlarından hiçbirini hâlâ göremiyordu, orada öylece yalnız başına dururken kendini komik duruma düşürdüğü hissine kapıldı.

“Cevap vermemeniz hiç komik değil” diye seslendi yüksek sesle. “‘Gu-guuk’ desenize!”

Cevap olarak gelen ses diğerlerinden farklıydı, daha gerçekçiy-di. Neredeyse gerçek bir kuş gibi. Dahası şaşırtıcı derecede yakı-nan geliyordu. O kadar yakındı ki Emil irkildi. Arkasını dönüp az önce geçtiği sazlığa dikkatlice baktı.

“Anders? Sen misin?” diye sordu tereddütle, ama ardından ge-len sessizlikte tek duyabildiği sazlıkların arasında esen rüzgârın hışırtısıydı.

“Hey, Anders! Ses versene!” Emil nefesini tutup dikkatle din-ledi. Sınıf arkadaşlarının hangisinin saklandığını görmek için yakındaki sazlıkların arasına dalarken “Orada birinin olduğunu biliyorum” dedi tekrar yüksek sesle, ne var ki rüzgârda hafifçe sal-lanan sazlıklar dışında kimseyi göremedi.

Derken ses tekrar çalındı kulağına, hem de bu sefer daha yakı-nan. Emil ürkmüştü. Ses, şimdi hemen önündeki sazlıklardan geli-yordu. Öne doğru temkinli bir adım atıp yavaşça uzanarak sazlık-ları aralamak istediysede eli havada öylece kalakaldı. Sesin sınıf arkadaşlarından birinden gelmeyebileceği, meçhul birinin ya da bir şeyin oyuna dahil olabileceği aklına düştü ansızın. Belki de bir canavar. Emil zihnini bu düşüncelerden uzaklaştırmaya çalıştı. O, artık kocaman bir çocuktu –neredeyse on bir yaşındaydı– ve böyle düşünmenin çocukça olduğunun farkındaydı. Öne doğru bir adım daha atmak üzereydi ki çok yakınlardan gelen derin soluk sesleri-ni duydu aniden.

Emil tereddütle başını kaldırıp baktı. Parıldayan güneş ışığında, önündeki sazlıkların ilerisinde uzun boylu bir siluet görür gibi oldu. Siluet bir şey bekliyormuşçasına hareketsiz duruyor, tıpkı yetimhanenin çiftliğindeki padokta bulunan atlar gibi ağır ağır nefes alıyordu. Emil olduğu yere mihlanıp kalmıştı. Kendi kalp atışlarının sesini duyabiliyordu. Her şey, nefes almadan saklanabilmesine bağlıymış gibi hissediyordu. Sonra arkasını dönüp olabildiğince hızlı, ters yöne koştu.

Emil sazlıkları kenara ittirip önünü açarken sazların hafifçe yüzüne çarptığını hissediyor, kıyının ne tarafta kaldığını artık kestiremediği halde ileri gidebilmek için mücadele ediyordu. Çamurlu bataklıkta bata çıka ilerlerken lastik çizmeleri kurşun gibi ağırlaşmıştı; geride bıraktığı ayak izlerine sular dolarken acınacak bir halde sendeleyerek ilerliyordu. Bir kez bile geriye bakmaya cüret edecek olursa korkunun sonunu getireceğinin bilincinde, mücadeleye körlemesine devam ediyordu.

Ayağının aniden çamura saplanmasıyla, ellerini öne uzatıp düşüşünü yavaşlatmaya fırsat dahi bulamadan suya gömüldü. Sığı suda kendini yüzüstü buluverdi. Bir müddet nefes alamadı, neden sonra panikle başını kaldırdığında sazlıkların arasında korku içinde uzanarak ayak sesleri ve soluk sesleri duymaya çalıştı. Çenesinden damlayıp duran suyun sesi dışında başka hiçbir ses yoktu. Sonra dikkatle etrafına bakındı. Nasıl olup da düştüğünü neden sonra fark ettiğinde çılglık çılgıça bağırmağa başladı.

Sivil polis araçları ağaçlıklı alanda belirildiğinde yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Gölün üzerindeki gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı, üç araç da otoparka varıp diğer polis araçlarının yanına park ettiğinde, Bjarke uzaktan gök gürültüsünü duyabiliyordu.

Gezi kâbusa dönmüştü. Tepelerinde bir helikopter dönüp duruyor, polis köpeği timleri göl kıyısının iki tarafını da didik didik tarıyordu. Düzinelerce polis memurunun bakışlarını bataklık suyunu dikerek etrafındaki sazlıkların arasında hareket ettiğini seçebiliyordu. Beyaz önlüklü adli tıp uzmanları otoparkta ve kaldırımında

dolanıp duruyorlardı. Suratları asık bir halde çantaları sürükleyip durur, birbirlerine yağmurun sesinden duyulamayan bir şeyler söylerken, diğer meslektaşları ceset kalıntısının bulunduğu sazlıkların biraz uzağında, beyaz bir çadırın etrafında yerlerini almışlardı.

Bjarke çılgılığı duyar duymaz çamurlu suya atlayıvermiş ve sazlıkların arasında, ayağına dolanan ıslak kumaştan kurtulmaya çalışırken aklını yitirmiş gibi çırpınan Emil'i suda yatarken bulmuştu. Bjarke'den önce oraya gelen Mia ve diğer birkaç çocuk neye uğradıklarını şaşırmış, dilleri tutulmuşçasına yanında duruyorlardı. Bjarke Emil'in ayağına dolanan şeyin ne olduğunu ancak o zaman fark edebilmişti: sırlıklam, kırmızı bir yelek. Çocukların gözlerini dikmiş neye baktıklarını o an kavramaya başlamıştı. Bulanık suda beyaz bir spor ayakkabı, mavi bir şort ve bir okul çantası yüzüyor, eşyaların gerisinde bir oğlan çocuğunun soluk yüzü çamurun arasından görünüyordu. Çilleri griye dönmüştü, darmadağın olmuş kızıl saçları sırlıklamdı ve gözleri boş boş gökyüzüne bakıyordu. Bjarke, çıplak bir çocuk kolunun sudan dışarı çıktığını fark eder etmez telaşla çocukları oradan uzaklaştırmaya çabaladı.

Bjarke, kusacakmış gibi hissediyordu yine. Birkaç saat önce ve başka bir hayatta park ettikleri otoparkın köşesinde, otobüsün yanında yağmurun altında öylece duruyordu. Gerçekdışılık hissi onu boğmak üzereydi, ne var ki kendini toparlayıp çocukları düşünmek zorundaydı; otobüsün camlarından, içeride hâlâ son birkaç çocuğu sorgulayan polis memurlarının arasından, donuk, korkmuş yüzlerini seçebiliyordu. Polisler, Emil ve diğerlerine aynı şeyleri sorup duruyorlardı nöbetleşe. "Sazlıktaki adam neye benziyordu? Ayırt edici herhangi bir özelliği var mıydı? Ne tarafa doğru gitti?" Bjarke'nin gördüğü kadarıyla, çocuklar bildikleri her şeyi zaten anlatmışlardı. Tek düşünemediği onları gölden uzaklaştırmaktı çünkü burası, bundan böyle Daniel Stryger Hansen'in cesedinin bulunduğu yer olarak akıllarda yer edecekti.

En nihayet sorgulamanın şimdilik bittiği ve son memurun da otobüsten indiği söylendiğinde, Bjarke hızlıca otobüse bindi. Emil ön sırada bir battaniyenin altında tir tir titriyor, Ann-Louise gözleminde yaşlarla onun emniyet kemerini çekiştiriyordu.

“Çantam, çantam nerede?!”

Birkaç çocuk daha telaşla koltuklarının altını kontrol etmeye koyulduğunda Bjarke, sazlıkların arasındaki çimenlik alanda bıraktığı sırt çantalarını hatırladı. Ann-Louise hâlâ diğer birkaç çocuğun emniyet kemerlerini kontrol etmekle meşgul olduğundan, otobüsten aceleyle inip yağmurun altında yürüyüş yoluna doğru koştu. Polisin, tüm alan iyice aranana kadar sazlıklara girilmesinin önemini ısrarla vurguladığı geldi aklına birdenbire, ne var ki şu anda beyaz çadırın yanında çalıştıklarından yakınlarda sorabileceği kimse yoktu. Bjarke etrafına bakındıktan sonra sığ suya atladı. Sırlısıklam olmuş sırt çantalarını bıraktığı yerde bulması uzun sürmedi. Çantaları hızla toplamaya koyuldu, gelgelelim kendi çantasına uzandığında fermuarının açık olduğunu fark etti. Eli ayağına dolaşarak ana bölmenin içine baktığında çakısının açık halde durduğunu gördü. Bjarke çakıyı yavaşça çıkardı. Çantasına geri koymadan önce çakıyı kapattığından son derece emindi. İçinde bir tedirginlik hissiyle, tekrar kapatmak üzere çakının ağzını başparmağı ve işaretparmağıyla dikkatlice tuttuğunda çakının kanla kaplı olduğunun farkına vardı. Zihni bulanmış bir halde etrafına bakınırken birdenbire kuş yuvası gözüne ilişti.

Çok değil daha birkaç saat önce kendisinin ve çocukların beraber baktıkları, sazlıkların arasındaki yuvaydı bu, paramparçaydı şu an. Yuvanın kalıntılarının altında, suda ne olduğu pek anlaşılmayan bir şey yüzüyordu, Bjarke daha yakından bakmak için çömeldi. Bakar bakmaz bunların et parçası olduğunu anladı. Guguk kuşunun yavrusu paramparça edilmişti. Pembe incecik bacakları, kanatları ve minik gövdesi, yumurta ve cansız saz bülbülü yavrusuyla birlikte çamurlu suda öne arkaya sallanıyordu. Çıkıntılı gözleriyle guguk kuşunun başı kırık bir sazlık parçasına saplanmıştı.

Bjarke çok geçmeden otobüse bindi. Sırlısıklam sırt çantalarını yere bıraktığı gibi koltuğuna çöktü. Ann-Louise sürücü koltuğundan kapıyı kapatıp ormanın içinden geçen yolda sanki şeytan peşlerine düşmüşçesine süratle ilerlemeye koyuldu. Belli belirsiz bir şeyler –temkinli ve yatıştırıcı bir şeyler– söylüyordu ama Bjarke söylediklerini duymuyordu bile. Sersemlemiş bir halde dikiz ay-

nasına gözlerini dikmişti. Çocukların hepsi koltuklarındaydı, bazıları ağlıyor, bazıları şaşkın şaşkın pencereden dışarı bakıyordu, diğerleri ise el ele tutuşmuş oturuyordu.

Guguk kuşu yavrusunun başına gelenlerde adını koyamadığı bir şeyler vardı, bunu yüksek sesle dile getirmeliydi. Telaş içinde, zihninde buna bir açıklama bulmaya çalışıyor, o güne dair yüzlerce rastgele görüntüyü zihninde canlandırıp duruyordu. Çakısını nereye koyduğunu gören kişinin ancak çocuklardan biri olabileceği gerçeğine tekrar tekrar dönüyor, gelgelelim bir çocuğun çakıyı alıp az evvel gördüğü şeyi yapmış olması ona tümüyle akıl almaz geliyordu.

Bjarke kendini toplamaya çalışıyordu. Bu kâbusla arasına biraz mesafe koyduğunda netleşecek, daha az iç karartıcı bir açıklama olacaktı mutlaka. Emniyet kemerini bağladı. Nefesi nihayet biraz normale dönmüştü ki dikiz aynasına bir kez daha takıldı bakışları. Bu sefer arka koltukların hemen üzerinde görünen donuk yüzü fark etti. Aynada parıldayan, gizemli gözler aniden kendininkilerle buluştuğunda, bakışlarını ilk kaçırmak zorunda kalan Bjarke olmuştu.

Sarsıcı, soluk kesici ve duygusal derinliğiyle öne çıkan roman, İskandinav polisiyesinin en iyi örneklerinden biri. Sveistrup, türün gerçek ustalarından olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

Publishers Weekly

1992 yılında okul gezisi için ormana giden bir grup çocuk saklambaç oynarken bir ceset bulur.

Otuz yıl sonra bir kadın, bilinmeyen bir numaradan saklambaç oyunundaki gibi, birden ona sayan mesajlar alır. "Sobe" mesajı geldiğinde kadın ortadan kaybolur.

İki tecrübeli dedektif, Naia Thulin ve Mark Hess, kayıp kadını aramaya başlar. Bu vakayı rafa kaldırılmış eski bir vakayla ilişkilendirdiklerinde soruşturmaları çok daha karanlık bir hal alır. Thulin ve Hess başka kurbanların da peşine düşen katili bulmak için kılı kırk yaran bir soruşturmaya girişirler.

Soren Sveistrup, dünya çapında büyük ilgi gören Danimarka dizisi *The Killing*'senaristidir. Kopenhag'da edebiyat ve tarih alanlarında yüksek lisans yapan Sveistrup, Danimarka Ulusal Film Okulu'nda eğitim gördü. *Nikolaj* ve *Julie* ile Uluslararası Emmy Ödülleri, *The Killing* ile de BAFTA Ödülleri başta olmak üzere çok sayıda ödülle layık görüldü. İlk romanı *Kestane Adam*, Netflix tarafından televizyon dizisine dönüştürüldü ve tüm dünyada milyonlarca izleyiciye ulaştı.

Çeviren: Elif Sema Mutlu

